
Tófalvi Zselyke

AZ ÉLET MEGY TOVÁBB

Kezelés után mindig elsétál a parkig, leül egy padra. Általában ugyanarra, de ha már épp foglalt, akkor egy nagy tölgyfa törzsének dőlve a földre ül. Tulajdonképpen szerencsés, hogy májusban kezdte a kezelést, és jó időt fogott ki. Még csak eső sem volt, csak borús ég.

A mai volt az utolsó, és ahogy a pad felé tart, előveszi táskájából az üveg whiskyt, amit előző este gondosan bekészített. Csak egy kortyot iszik, isteni lehet, hisz tizenöt évig érlelték Skóciában. Barátaitól kapta születésnapjára, neve bele van vésve az üvegbe, a cetlijén pedig a barátok közös fotója. Mindenki mosolyog. Egy hónapja kapta, akkor volt a napja, és olyan rosszul volt az akkori adag méregtől, hogy csak vonszolni tudta magát az ágytól a mosdóig. Aztán kialudta a mérget. Rengeteget tudott aludni, kipihent lett az arca, ráncatlan.

A barátnőinek viccesen mondta, hogy ez a titka a ráncatlan bőrnek: hatvan liter cisplatin bleomycin három hónap alatt: egy hét kemo, két hét szünet, és ebből három kör.

Az orvos a nem sokat mondott, csak annyit, hogy megcsináltad. És kérj új időpontot. Nem baj, jó ez így, most már a padon ül, és behúzza a whiskybe. Jólesik, ahogy melegség önti el a mellkasát. Eszébe jut, ahogy az egész kiderült, és ahogy a kezeléseket végigcsinálta. Örül, hogy az anyja ezt nem érte meg. Pont elég volt neki a sok aggódó tekintet, erőltetett mosolyt elviselnie. Benne fel sem merült, hogy rossz vége lehet. Egy percig se. Egyedül a hosszú, gyönyörű fekete haját siratta. A fodrászával együtt könnyeztek. Aztán nyissz-nyissz, és egy új arc nézett szembe vele. Tulajdonképpen tetszett, ráfért egy kis változás.

Felszáll a buszra, a csuklóba áll, mint mindig. *A jövő ott van valahol a szerelvény csuklóján túl, puha, sötét kanyar: beláthatatlan.*

A csuklóban állok én is, már húsz perce utazom, tortával a kezemben. A gyerekem tízéves. Úgy érzem, gúzsba kötött az elmúlt évtized az eseményeivel. Nem tudok, vagy alig tudok a gúzsból kiszabadulni. Gondolj mindig a jóra, a dolgok pozitív oldalára, mondták. Tényleg arra gondolok: tulajdonképpen jó nekem, egészségesek a gyerekeim, okosak, ügyesek, van

fedél a fejem fölött, van mit ennünk, ki tudom fizetni a számlákat, sőt, még utazásra is telik. Semmilyen nagykönyvben nincs megírva, hogy az érzelmi szükségletek – így a boldogság – kielégítése által teljes az ember élete. A nihil és eközött azért elég nagy a mozgástér. Körbenézek a buszon, szeretem figyelni az embereket. Egy nő hangosan telefonál, és azt meséli, hogy az új bejárónő, amikor meglátta a házukba érve a nagy felfordulást, a felhalmozódott mosatlant és a házat derékig benőtt füvet, megkérdezte tőle, aki épp hangosan telefonál, hogy tud-e kontyalávalót adni neki. Ő felmérte a helyzetet, és csak egy pohárka likőrrel tud a munkának nekifogni.

Húsz hónap után most tér vissza a munka világába, kordedvezménnyel ment nyugdíjba a szalámigyárból, ahol nem bírta a három műszakot, főleg az éjszakait. Kató néni színésznőnek készült, most is olyan kecsesen mozog, mintha balettozna portörítés közben, és olyan finomka teremtés, sok ráncal az arcán, de csillogó tekintettel a szemében. Csak szalámit és felvágottat ne lássak, idézi a telefonos nő, majd felkacag.

És akkor nekem eszembe jut Kató néni, akit egyszer a fonódó villamoson láttam, ahogy a férje kezét fogja, és ahogy a múltból beszélnek, összeszorul a szívem.

A nő hangja a telefonban kedves, neki tetszik a történet, amit jól hallhatóan szívesen oszt meg. A buszon sokan mosolyognak, végül is kis szint hozott a fülledt, poros buszos levegőbe. A velem szemben álló nő nem mosolyog, egy whiskys üveget tart a kezében, amiről masni lóg, meg egy címke. A nő felemelkedett hangulatban lehet, elbambulva egy pontot néz. Most rám emeli a tekintetét, a szemem közepébe néz, zavarba jövök, milyen szép az arca, mint egy alabástrom, gondolom, hófehér, egy ránc nincs rajta, még szarkaláb sem a szeme körül, vajon miért engem fikszíroz épp? Akkor elmosolyodom, hát persze, a torta, annak a doboza önmagában is megér egy misét, unikornis alakú, és ahogy a busz rázkódik, a doboz is megmozdul, ellentétes irányba, mint ahogy én tartom, és akkor elkezd kicsúszni a kezemből, én már a csúfos végét vizionálok, amikor a whiskys nő kifogja a zuhanó tortát, és mosolyog. Nem szól semmit, csak az üvegről leveszi a masnit, és az unikornis szarvára köti. Majd leszáll a buszról.

FONÓDÓ VILLAMOS

Arra ébredek, hogy elaludtam. Villamoson ülök, nem is tudom, hányason. Az információs tábla nem működik, csak azt írja ki, hogy BKK. A telefonom lemerült, órát nem hordok, semmi infóm nincs. A villamos elég gyorsan repeszi, a sofőr megközelíthetetlen; a vezetőkabint kívülről nem lehet kinyitni, sötét függöny választ el a sofőrtől. Próbálok az álmos korból valahogy kijózanodni, hosszan kinézek a jármű igen koszos ablakán, de semmi azonosíthatót nem látok. Se az út, se az épületek nem ismerősek.

Még ketten vannak rajtam kívül a járművön; nagy nehezen feltápáskodom, és odamegyek hozzájuk. Két idős ember: egy férfi és egy nő. Öszszetartoznak; a nő féloldalasan ül, a férfihoz hajolva mesél. Próbálok magamra felhívni a figyelmet, köhincselek, elébük állok, de nem vesznek észre. Számukra láthatatlan vagyok, akárcsak a villamos és annak vezetője is. Reménytelenül rogyok le velük szembe az ülésre.

A nő az idősebb, régen gyönyörű lehetett, még most is finomak a vonásai, arca tele van apró pici ráncokkal, szeme sötétbarna, majdnem fekete, élénk tekintetű. Kabátja világos színű, kecsesen fészkelődik benne viselője. Fázós lehet, mert a ragyogó tavaszi napsütés ellenére is még téli sálba burkolózik, és fehér, bojtos sapka van a fején. A férfi fiatalabb, sima arcú, de kicsit nehézkesebben ül, azt a hatást kelti, mint aki ottmaradt a villamos ülésén. Amikor felszállt rá, még a jármű tele lehetett emberekkel, akik csevegtek, és ő is, ez a bácsi, akinek baseballsapkáján virít az *I love New York* felirat, beleolvadt ebbe az utazó masszába, valahova mindenki tartott, én is a gyerekekért indultam az óvodába, iskolába, igaz, egy kis kitérőt tettem, felültem a fonódó villamosra, belemerültem a gondolataimba, amelyek, mint a villamos, egyre csak dagadtak, fonódtak egymásba, majd álomba ringattak, és sem hirtelen fékezés, sem hangos túlköls nem zökkentettek ki, nem is tudom, mennyi időre.

Nézem a férfi baseballsapkáján a feliratot, autentikusnak tűnik, vagy egy nagyon jó kínai másolatnak, hallgatom, vajon ő szerezte saját magának, vagy valakitől kapta ajándékba azzal, hogy ez a cél, oda kell eljutni, de a felhőkarcolókat tetejét csak a sapkával lehet meglátni, annyira erős a fény.

A nő mesél: Képzeld, Lalikám, amikor főiskolás voltam, azt játszottam, hogy nem vettem villamosjegyet, és ahányszor villamosra szálltam, izgatottan figyeltem, mikor csapnak le rám az ellenőrök. Nagyon sokszor csak szétártam a karomat, ha kérték a jegyet, bérletet, rájuk mosolyogtam, hogy elnézést, de elfelejtettem, és akkor nem voltak olyan szigorúak ők sem, mindig

megúsztam egy ejnye-bejnyével. Egy alkalommal viszont többen szálltak fel, köztük két marcona nő is, éreztem, hogy a karom széttárása nem lesz elég, ezt igazoltatás nélkül nem úszom meg. A következő megálló előtt elkiáltottam magam, hogy nincs jegyem! Megállt a villamos, leugrottam, futottam, sietnem kellett mozgás- és táncórára a Szigeti tanár úrhoz, ő nagyon zokon vette, ha elkéstünk a bemelegítésről, de ahogy leszálltam, és sietni kezdtem, hátranézve láttam, hogy a két marcona fut utánam, én magassarkúban voltam, de Mérei tanárnőtől addigra már épp elsajátítottuk a kecses futást, szóval, Lalikám, azzal a kecses futással iszkoltam a fenevad ellenőrök elől, az első utcán jobbra be, azt még a hátsó szememmel láttam, hogy ők is befordulnak, majd berohanok a 2/c-be, fel a harmadikra. Szigeti tanár úr megkérdezte: miért liheg így, Katika?, én meg mondtam neki, hogy nyomomban az ellenőrök, tanár úr, erre ő azt mondta: ne aggódjon, majd jól megdolgoztatjuk őket is... És ekkor a néni felkacagott, hirtelen rám nézett, nem szólt hozzám, csak láttam magam előtt az akkori fiatal Katikát, amint kecses futással, lihegve elkacagják magukat Szigeti tanár úrral ezen a jelentéktelen kis intermezzón. A bácsi, ahogy Katika mesélte a történetet, rezzenéstelenül hallgatta, de ahogy a nő az emlék feltörő erejétől hajtva újra és újra elismételi, hogy mit is mondott Szigeti tanár úr, hogy majd jól megdolgoztatja a két ellenőrnőt is, a bácsi, Katika Lalikája elmosolyodik, feljebb tolja a simléderét, majd hosszan a nőre néz, és azt mondja: már akkor is huncut voltál, Katikám! És néznek ki az ablakon, követik a villamos útját, most kellene megkérdeznem, hogy hol járunk, de valami visszatart, akarom még nézni, hallgatni őket, hátha elmesélnék egymásnak egy másik történetet, amit valószínűleg már ezerszer elmeséltek egymásnak, de mindig úgy, mintha ez egy új történet volna, ami összeköti őket, fonódik a múltból a jelenbe, az én jelenembe; ahol azt szeretném, ha ez lenne a valóság, nem pedig az, hogy elaludtam, és nem tudom, hol vagyok pontosan. És aztán hirtelen felállnak az ülésről, két, kissé rogyant idős ember, most veszem észre, hogy a férfi kezében nejlonzacskó, benne két adag étel dobozban, minden átlátszik, a krumplipüré és az adag pörkölt, menzáról hozhatták. A nő belekarol a férfiba, és kétségbeesetten azt súgja hangosan a fülébe: Lalikám, megint nem vettél savanyúságot! Azzal a villamos megáll, ők leszállnak, én meg visszarojgom az ülésre.

CSODAORSZÁG

Amióta olvasni tud a nagyobbik gyerekem, az esti mesét gyakran ő olvasa fel az öccsének. Közös kiválasztják a könyvet: a legfőbb szempont, hogy sok kép legyen benne sok gyerekkel, és ha lehet, még több állattal. Ha absztrakt a rajz, megfejtik, akár egy rejtvényt: nézd, az a sok pontocska egymás mellett a kis elefánt ormánya, aki elindult az anyukáját megkeresni.

Engem ilyenkor nem engednek a be szobába, ez a mi dolgunk, mondják, addig te nyugodtan olvasd a vastag könyvedet, és hozd be a kakaót, lécci. Az ágyban való kakaóivás a meseolvasás velejárója, olyan, mint nekem a reggeli kávé: ha az nincs, nem tudom elkezdni a napot.

Pár napja a gyerekeim azzal álltak elő a meseolvasást követően, hogy én is mondjak történeteket, de olyanokat, amik igaziból megtörténtek, sok gyerekről, és ha lehet, még több állatról szóljanak. Mivel képtelenség minden nap egy új történetet gyerekről és állatról kitalálni, ezért abban megállapodtunk, hogy egy hosszú történetet mesélek el, minden este újabb részekkel. A főszereplők egy kislány, egy kisfiú és egy kutya, akik elindulnak megkeresni Csodaországot, mert Csodaország létezik, ezt minden gyerek tudja, csak a felnőttek nem hiszik el.

A Csodaországba való készülődést a három főszereplő (a kutya érti a gyerekek nyelvét, még ugyan beszélni nem tud, majd Csodaországba érve, megszólal) napokig tervezte, térképet rajzoltak, listát vezettek arról, hogy szerintük mi nélkülözhetetlen: konzervek, elemlámpa, csokikészletek, fél kiló galacsin, 2 db tükör, 1 kg jutalomfalat Szimat kutyának az útra, Négy színű toll, iránytű és csillámtetováló készlet és fakard kimondottan a szellemek elüldözésére. A legtöbb időt a három papírsárkány elkészítése vett igénybe: azokat előzetesen ki is kellett próbálni, és amilyen szokatlanul meleg április volt, meg kellett várni a megfelelő szeles időt a sárkányok eregetésére.

A csapat gyereknapra tervezte Csodaországba érni, úgy számolták, hogy pontosan huszonnégy óra az odaút, ha a térkép szerint haladnak. Szombat reggel hétkor indultak, a kakaót az ágyban itták meg, a Google-térképen még utoljára megnézték, hogy a Csodaország kapujához melyik barlangon keresztül vezet az út. Kis zöld hátizsákjukkal és a pórázt Szimat nyakára kötve elindultak a János forrás felé. Első nap elég sokat haladtak, az út elején még sokat beszéltek a tervekről, arról, hogy milyen jó lesz majd ott, Csodaországban: találkoznak az összes mesefigurával, minden játéknál kapnak egy-egy aranyérmét vagy serleget. Ott ez fel sem tűnik, mert csak aranyérem

van és aranyserleg, és igen, ott a nagy visszaadja a kisebbnek azt a Kinder-tojást, amelyet annyit keresett, és amiről nem mondta el, hogy ő ette meg, de nem is a csoki miatt, hanem a benne levő játék az, amit megtartott magának, itt van, ni, a zsebemben, ha odaérünk, odaadom.

Nagyon elszántak voltak, követték a térképen az utat, szórták a galacsinokat, beosztották a kutyának a jutalomfalatokat. Amikor a barlang szájához értek, megették a szalámis szendvicset, vizet ittak, áfonyát ettek, és elosztottak testvériesen fél tábla csokit. Az egyik zseblámpát bekapcsolták, egymásba kapaszkodva haladtak a barlangban beljebb és beljebb. Elérkeztek egy nagyon szűk lyukhoz. A térkép szerint ezen átjutva érkeznek meg Csodaországba. De annyira szűk volt ez a lyuk, hogy abban állapotok meg a gyerekek, először csak az egyik megy át rajta, felderíti a terepet, és ha járhatónak találja, a többiek is követik.

A kislány hasra feküdt, előbb a felső teste, majd a lába, és végül a túracipője tűnt el a kisfiú és a kutya szeme elől. Pár percig még látni lehetett a lámpa fényét, de pár perc múlva az is teljesen eltűnt. Maradt a teljes sötétség és Szimat szuszogása. A kisfiú félni kezdett, de nem akart sírni. Szólított, hívogatta a kislányt, de csak a saját hangját hallotta visszhangozni. Pánikba esett, a kutyát magához szorította nyakánál fogva, és várt.

Hosszú idő múlva a kislány visszatért. Ugyanúgy mászott vissza a lyukon. Szorosan megragadta a kisfiú kezét, és izgatott hangon mesélni kezdett: sikerült átpréselnem magam a keskeny részen, majd az üregben hirtelen leereszkedtem, és kis kerek szobába jutottam. A mennyezet kerek volt, a falak kerek voltak, és a padló is. És olyan csend volt, éreztem, hogy ha az egész világot bejárnám, akkor se találnék ilyen csendes helyet, mint itt. Olyan volt, mintha az óceán alján volnék, egy mélyebb kráterben. Kikapcsoltam a zseblámpát, és sötét volt, de nem féltem. Ez a szoba különleges hely volt, csak az enyém. Csak nekem egy szoba. Senki más nem juthat be oda. És ami igazán csodálatos ebben a helyben, hogy sötétebb, mint bármi, ami valaha is lehet. Olyan sötét, hogy amikor kikapcsoltam a zseblámpát, meg tudtam fogni a sötétséget a kezemmel. Ott maradtam volna örökre. De aztán eszembe jutottál, hogy biztosan szomorú vagy, és hiányozom neked. És akkor elkezdted te is és Szimat is nagyon hiányozni. És most itt vagyok. Gyere, menjünk vissza, és röptessük el a sárkányokat!